

Is ze jong, dan is een vrouw te gretig, en daarna is ze te oud

New York Times

Hoe oud is 37?, vraagt Jill Filipovic – auteur van ‘The H-spot: The Feminist Pursuit’ – zich af.

Haar antwoord: “Dat hangt af van je geslacht.” Want het is geen toeval dat de vrouwelijke kandidaten voor de nominatie voor het Amerikaanse presidentschap veelal tussen de vijftig en zestig jaar zijn en kunnen bogen op een indrukwekkende carrière. Maar bovenaan de lijst van favorieten staan drie heren: twee boven de 75, de derde, Pete Buttigieg, is 37 jaar, burgemeester van een kleine stad, en vooral ‘veelbelovend’.

Zouden vrouwen van ruim boven de zeventig of van 37 ook kans maken? Nee, weet Filipovic.

“Kiezers, donoren en journalisten zijn allemaal enthousiast over het grote leiderschapspotentieel van jonge mannen die de politieke ladder bestormen. Vrouwen moeten zich eerst bewijzen, maar vervolgens vormt hun leeftijd een onoplosbaar probleem: ze worden gezien als te jong en onervaren, tot ze als te oud en zeurderig worden afgedaan.

Als vrouwen van in de veertig ‘haast hebben’, vrouwen in de vijftig oud nieuws zijn en vrouwen in de zestig gewoon oud, wanneer kan een vrouw dan nog naar het Witte Huis?

ft.com

Ze vechten een verloren strijd, de ‘goede meisjes’, schrijft ook Anne-Marie Slaughter over vrouwen in de politiek. Slaughter legt de nadruk op het aangeleerde (afgerichte?) gedrag. “Onderzoek toont dat meisjes doorgaans worden geprezen als ze zich ‘goed’ gedragen – of dat nu betekent stilzitten, instructies opvolgen of academisch uitblinken. Jongens doen het vaak slechter op school, maar beter in het leven. “Ook in de politiek, waar het publiek de cijfers geeft, krijg je nooit een tien door nauwgezet de regels te volgen.”

Dat goede-meisjesyndroom, vervolgt Slaughter, is niet hetzelfde als het glazen-klipsyndroom, waarbij bedrijven die aan de afgrond staan, als laatste redmiddel een vrouw aan de top benoemen. Het heeft wel met elkaar te maken: de ‘goede meisjes’ zijn bereid die ondankbare, ja, onmogelijke taak op zich te nemen uit plichtsbefef, niet om de macht. Hét voorbeeld: Theresa May. Ze was voor ‘blijven’, maar vanuit een haast onbegrijpelijk plichtsbefef vindt ze dat ze de brexit moet verwezenlijken. “May is het klassieke ‘goede meisje’, dat zelfs bereid is haar eigen carrière op te offeren.”

INEZ POLAK